

ובסכנה, כשמפחד להתעכב שם שמא יבאו צא-ב ליסטים ויתנפלו עליו — מכסן בבגד, והולך לו.

רבי שמעון אומר: מוליכן פחות מארבע אמות, ואח"כ נותנן לחבירו, וחבירו לחבירו, וכל אחד מוליכן פחות מארבע אמות, עד שמגיע לחצר החיצונה הראשונה שבעיר, שהוא מקום המשתמר.⁽⁶⁾

וכן בנו שגולד בשדה בשבת — נותנו לחבירו, וחבירו לחבירו, כל אחד פחות מארבע אמות, אפילו מאה אנשים, עד שמכניסו לעיר.

רבי יהודה אומר: נותן אדם חבית עם מים לחבירו, וחבירו לחבירו, ומוליכה כך אפילו חוץ לתחום.⁽⁷⁾

אמרו לו: לא תהלך חבית זו יותר מרגלי בעליה, שאסור להוליכה רק עד היכן שבעליה יכולים ללכת. ובגמרא יבואר אופן פלוגתתם.

גמרא:

בבת אחת. דהיינו, שמכניסן כשהוא לבוש שני בתי תפילין בראשו, ושנים בזרועו. ובגמרא יבואר פלוגתתם.

במה דברים אמורים, שחייב להכניס לעיר — במוצא ישנות, שניכר ברצועותיהן רושם הקשר שרגילין לעשות בתפילין,⁽⁴⁾ דודאי תפילין הם, ויש בהם קדושה, ואסור להשאירם כך בבזיון.

אבל בחדשות, שאין ניכר בהם הקשר — פטור מלהכניסן,⁽⁵⁾ שמא אינן תפילין אלא קמיע בעלמא העשוי בצורת תפילין.

ואין בהם קדושת תפילין כי לא נעשו לשם תפילין, ולכן לא מחללין שבת עליהם.

מצאן צבתים, ערימות ערימות של תפילין, שכל זוג קשור בפני עצמו, או מצא כריכות, שכל התפילין קשורין יחד בכל ערימה, ולא יספיק להכניס את כולן זוג זוג עד צאת השבת — לא התירו לו להכניסן בשבת, שהרי בין כך יצטרך להתעכב עד צאת השבת.

אלא, מחשיך עליהן, ממתין שם, ושומרם עד שתחשך, ומביאן בבת אחת.

6. הקשה הגאון יעקב, הא עובר איסור דאורייתא של הכנסה לרה"י [ולא הותר איסור תורה משום מניעת בזיון תפילין]. ותירץ דמיירי שהאחרון פושט ידו לפניו ובעל החצר נוטל מידו, דהוי רק איסור דרבנן, כמבואר במשנה ריש מסכת שבת.

7. רבי יהודה מתיר להוליך ע"י הרבה אנשים אפילו לדבר הרשות. ושלש מחלוקות בדבר: לתנא קמא אסור אפילו בתפילין.

לרבי שמעון מותר רק משום מניעת בזיון

4. ואפילו אם עתה אין בהם קשר, ניכר מקום הקשר שיש שם קמט. תוד"ה וכי, לקמן צו ב.

5. ואף אסור להכניסן כדלהלן. וכן הוא להדיא בברייתא בגמרא. תוד"ה אבל.

ומה דנקטה מתניתין לשון פטור, הוא להשמיענו שפטור אפילו מלהחשיך עליהם, ואין דינם כמצא בתים או כריכות שהחייב להחשיך עליהן, כמבואר בתוס' לקמן צו א ד"ה מצאן. קרבן נתנאל אות מ'.